

Zámožný plagiátor

Byl jednou chlapec jako každý druhý, ale cosi v něm dřímalo jako časovaná bomba. Všichni v okolí mu říkali Zámožný plagiátor. Hrál v místní mládežnické kapele. Zkoušeli ve staré garáži na kraji města. Chlapec na zkoušky nosil staré hity, u kterých vždy přepsal slova, a radoval se, že vymyslel melodie století, a když mu někdo řekl, že ta píseň již existuje, cítil se velice dotčen, ohromně se nazuřil a dotyčnému pomočil hudební nástroj. Nejlepší výchozí pozici mělo děvče s trianglem, na který se málokdy trefil, což ho vždy rozzuřilo ještě více, a tak namočil do bubnů, to byla sázka na jistotu. Bubeník z toho byl celý nešťastný, a proto po týdnu zkušeností, kdy na zkoušky byly postupně doneseny hity let šedesátých a děvče s trianglem mělo opakovaně námitky, že ty písně přeci každý večer hrály v rádiu v hudebním bloku „Starý páky“, tak zámožný plagiátor se vytočil a vymočil na triangl, v tu stejnou chvíli bubeník již močil do bicích, což plagiátorovi působilo uklidnění stejné, jakoby se činil sám a bubeníkovi to tak nedrásalo srdce.

Spoluhráči se proto po měsíci vzdali, neboť nástroje měli promočené, a tak mu odkývali každou novou píseň, kterou přinesl. Kapela přejmenovala svůj název *Dr. Zhivago and his mother* na kapelu *Jamese Joyce*. Což všechny udivilo, jelikož viděli bloček zámožného plagiátora, v kterém stálo několik žhavých favoritů: *Nirvana*, *Joy Division*, *Guns N' Roses* (ale to bylo nespočetněkrát přeškrtnuto, když se dověděl, že *Axl Rose* má horší slovník než pašák strýce Derdela), *The Clash*, *The Who*. Spoluhráči museli uznat, že vkus na kapely měl, to jo.

Jejich první album *Portrét umělce v jinošských letech* se skládal z deseti písní, které většinou byly hity sedmdesátých let říznuté taneční hudbou let devadesátých. Úspěch jejich alba se dostavil již před třiceti lety, takže byli nadmíru spokojeni. Kapela opojená úspěchem se rozhodla vyjet na turné, které pojmenovali *Návrat do budoucnosti*. Michael J. Fox sehrál důležitou roli během jednoho koncertu, když se objevil nahý s banánem na hlavě.

Dostali se i na megalomanský koncert *Live 8*, kde vznikla konfrontace s kapelou *U2*, která měla ve svém repertoáru dvě písně jako kapela *Jamese Joyce* a žádali pořadatele, ať je zruší v programu, že je to jen banda zlodějů. Zámožný plagiátor se rozlítil nad takovým nařčením a skupině *U2* umělecky pomočil všechny již připravené hudební nástroje, které na tom parném slunku čpěly, až do chvíle, kdy se organizátoři rozhodli zrušit *U2* kvůli údajnému úniku moči všech členů kapely. *Bob Geldof* proto divákům ohlásil, že *U2* nemohou vystoupit kvůli zdravotním problémům. A tak kapela *Jamese Joyce* měla volné působení a vystoupila na obřím pódiu. Koncert to byl monstrózní, který se v polovině strhl v davové šílenství. Jeden z kapely s údajným únikem moči (kdo jiný než *Bono Vox*) vykřikl hanebná slova při hraní jejich šlágru, že to jsou Smradi smradovití. Zámožný plagiátor se tím dostal do ohromného varu, přímo do zuřící extáze, poněvadž zásadně vystupoval pod vlivem čokoládové tyčinky jménem *Ecstasy*. Sundal si svoji kytaru, několika mohutným ranami ji oddělil krk od těla a pohodil ji na zem. Z okraje pódia vzal půllitr piva a celý ho do sebe vyklopil. Dav ukrutně jásal a pociťoval plnými doušky tento skvělý okamžik, fotografové ani nefotili, aby neztratili jedinou sekundu pohledem do hledáčku fotoaparátu. Zámožný plagiátor dopil pivo, odhodil kelímek rovnou do tváře nahého objevivšího se Michaela J. Foxe a začal močit na svoji kytaru s hurónským smíchem. Nastalo ticho, které se dalo krájet jedině nožem z japonské oceli *Miyabi*. Dav na pět sekund nevěřicně zíral na Michaela J. Foxe, jak se motá nahý na pódiu s banánem na hlavě. Když se odšoural, jejich zrak spočinul na močícím Zámožném plagiátorovi. Přetrvávalo ticho, které se vystupňovalo do ticha, jaké svět nezažil ani v kině při lechtivé scéně v 50. letech s *Brigitte Bardot*. Milióny lidí u televizních přijímačů doslova viseli na obrazovce. Jeden z fanoušků se odvážil prolomit ticho slovy: *Je to bůh! Močí jako Bůh!* Lidé se tohoto sloganu chytili a v euforii jej začali skandovat. Dav se houpal jako bárka

na rozbouřeném moři. Zámožný plagiátor stále močil nekonečným proudem. Toto vystoupení jim zaručilo velkou slávu, na koncertní šňůru jim postupně přibylo na šedesát koncertů. Zámožný plagiátor vždy před koncertem vypil tři litry tekutin, aby vyvolal co největší rachot. Jednou dokonce vypil pětilitrový soudek piva, netřeba asi říkat, že koncert vešel do dějin. Děti ve školách ho s pomocí učitelek zapisovali do učebnic dějepisu hned vedle povstání bačů na Slovensku.

Ale postupem času se ukázalo, že Zámožnému plagiátorovi to začlo lézt na mozek a chtěl si užívat hudbu než dělat ze sebe šaška. Proto jednoho dne přestal úplně močit. Což prvních pár koncertů přetrpěl s nevděčným pískotem, ale u dalších koncertů se ochozy plnily čím dál méně, a když aspoň dohráli pro tu hrstku lidí, lidé vůbec nebyli šťastni a chtěli, aby se vymočil. V takových chvílích plagiátor vešel do backstage a smutně seděl hodiny a hodiny s hlavou v dlaních. Proto přemýšlel, že ukončí hudební kariéru a bude se věnovat zalévání keříků v Africe. Jenže po několika jednáních s manažery a společnostmi, která financovala turné, přitlačili Zámožného plagiátora ke zdi, a rozkázali mu, že toto turné musí dokončit a že musí močit, jinak ho zažalují, tak že se z toho nedostane celá jeho rodina plus jeho budoucí děti plus děti budoucích dětí, čímž ho dostali tam kam chtěli, na svoji rodinu byl velmi citlivý. A tak vždy k závěru koncertu tak trochu ledabyly povinností zamočil. Ohromné divadlo, říkal si. Zámožný plagiátor se dostával do čím dál větších depresivních stavů, z kterých se pokoušel uniknout hojným požíváním čokoládových tyčinek *Ecstasy*, ale bylo to horší a horší, až jednoho dne se z něho stala velká legenda. Zde jsou poslední slova Zámožného plagiátora z rozhovoru pro *MTV*, které svět slyšel po koncertě v *Royal Albert Hall*.

Jak se cítíte Zámožný plagiátore po koncertě v tak významné prostoře?

Moc dobře ne. Nějak mi není dobře z toho hmbuku.

Myslíte močení na nástroje?

No jo no...

Proč vlastně močíte?

Já už ani nevím, vždycky jsem močil pro lidi. Lidi vás dostanou do něčeho, co ani sami nechcete. Ale pak vás to přestane bavit, protože je to jen jakýsi vizuální akt, který vůbec nesouvisí s naším uměním, hudbou. A nezajímá je moje pocity, chápete, chtějí se jen bavit jak nějakí přitroublíci, kteří si ujíždějí na funku. Je mi už z toho zle. Lidi po koncertě řvou ať močím. Ale já už nechci. Mám toho dost. Odjíždíme s kapelou do hor a budeme hrát zvěři.

A budete tam močit? Budete vůbec ještě někdy močit?

Načež se zámožný plagiátor naštvál, uhodil moderátora a pomočil. To bylo naposled, kdy svět viděl zámožného plagiátora močit. A vůbec.